

Destinia

– en konstsaga av *Ulric Alstermark*

Det var en gång som alla andra. Han hade precis instruerat en nybörjare, visat hur ett korrekt marklyft utförs, när han vände sig om och såg in i den breda spegelväggen. Och där fanns hon. Mitt bland alla mekaniska böjningar och sträckningar, alla grimaser och andhämtningar. Kvinnan med den stoltaste hållning som han någonsin hade sett, kvinnan som fick plastflaskan i sin hand att se ut som ett glimmande champagneglas. Kvinnan som enligt spegeln var den vackraste i världen.

Thomas vred på huvudet, lät blicken leta sig fram till kvinnan. Och till sin häpnad konstaterade han att hon var lika vacker rättvänd. Lika stolt, lika elegant. I samma stund som hon tog plats i leg extension-maskinen, bestämde han sig för att frångå sitt vanliga beteendemönster. Omedveten om vilka provningar detta skulle leda till.

Dörren till damernas omklädningsrum öppnades för nionde gången, och han förstod att det var hon redan innan hennes ansikte blev synligt. Det var någonting med den bestämda men ändå avmätta rörelsen. Och så var det handen. Handen med de långa fingrarna, naglarna som var målade i lila.

Thomas såg sig om åt sidorna, harklade sig.

– Hej.

De gröna ögonen betraktade honom, uppifrån och ner. Ett avlångt födelsemärke i pannan verkade också läsa av honom, som ett tredje, kisande öga. Därefter riktades ögonen åt ett annat håll. De höga stövelklackarna smällde mot linoleummattan.

– Hej, hej.

– Ursäkta mig ...

Hon stannade upp vid hans sida. Såg på honom med sina tre ögon igen, blinkade inte. Doftade hyacint.

– Jo ... jag vet inte riktigt hur jag ska säga det här, men ...

– Ja?

– Ja, alltså ... Jag jobbar som instruktör här, och ... har aldrig sett dig förut.

– Nej, jag var här för första gången idag. Men vad är det du vill, egentligen? Jag behöver ingen instruktör.

Thomas öppnade munnen. Stängde den igen. Bet ihop käkarna, såg hur den tionde kvinnan kom ut från omklädningsrummet. Lät henne gå förbi. Hörde sedan sin egen röst skorra fram ord.

– Får jag bjuda dig på middag någon gång? Kanske till helgen?

Hennes amorvbåge tänjdes ut. Drog ihop sig igen. Men ingen blinkning.

- Det här var ju oväntat. Du hade alltså tänkt dig en dejt? Med mig?
- Ja ... jo. Så är det faktiskt.
- Inget fel på självförtroendet, verkar det som. Men varför skulle jag gå ut med dig? Kan du säga mig det? Du är ju till exempel ... ganska kort?

Uppifrån och ner igen. Tre ögon.

Thomas kände hur någonting rann ut ur sitt skrymsle inom honom. Hur detta någonting värmdes honom, eggade honom.

- Jo, men därför ser jag också upp till dig.
  - Din frisyra och dina glasögon är ... från nittiotalet?
  - Jo, men därför kan jag också förnya mig.
  - Om du skulle bli överkörd imorgon, så skulle du ... dö fattig?
  - Jo, men så lever jag också uppfinningsrikt idag.
- Tystnad. Amorbågen i rörelse igen. En blinkning.
- Du är verkligen ganska sugen på en middag med mig, eller hur?
  - Jo.
  - Okej, men en middag med mig är någonting stort. Någonting som man får förtjäna. Du kan inte bara stå här och snabbvara till dig en så fantastisk upplevelse.

Thomas sa ingenting. Behöll bara ögonkontakten.

- Men jag skulle kunna ge dig en chans. Intresserad?

Thomas nickade.

- Du får gå ut med mig, på en riktigt fin restaurang, om du ...
- Ja?
- ... säger upp dig, hjälper en hund och vinner en duell.
- Va?
- Ja, tro inte att jag kommer att upprepa mig. Du hörde. Och hör också detta; du måste klara av den första uppgiften imorgon och den andra uppgiften i övermorgon. Dagen därpå, exakt klockan tolv på dagen, kommer duellen att äga rum på Centrumgatan nittionio, sjunde våningen.

Thomas hostade till, tog ett steg bakåt.

- Det här ... låter ju väldigt märkligt. Och vad är det för duell du pratar om?
- Det är en duell med en annan man. Du inbillar dig väl inte att du är ensam om att vilja dejta mig?
- Nej ...
- Nej, jag menar det. Och ännu är du långt borta från duellen. I det här läget behöver du tänka mer på uppsägningen. Om du nu över huvud taget är karl nog för den här utmaningen.
- Jag får väl tänka ...
- Tänk inte för länge, bara. Jag heter förresten Destinia. Destinia Temptson. Vad heter du?

Hon räckte fram sin hand, och Thomas tog den i sin. Han förvånades över hur kall den var. Eller om det var hans egen som var varm?

– Thomas Kempe.

– Okej, Thomas, men då säger vi så. Du vet vad som gäller.

Handen försvann och det långa håret penslade korridorluften svart. Därefter smälde åter de höga stövelklackarna mot linoleummattan.

Thomas backade, lutade sig mot väggen. Blundade och tog ett djupt andetag. Kände hur det stack i fötterna. Hur tungan hade krupit upp mot svalget.

Han vaknade klockan halv sju följande morgon, tröttad av ett drömnät som hade kontrollerats av svarta änkor i form av Destinia och hans mamma. I vaket tillstånd såg han åter Destinia som en ljus hägring, förföriskt klädd i ett rött nattlinne med spets. Hans mamma fortsatte dock att vara änka. En grå sådan.

För ovanlighetens skull hade Thomas dålig aptit. Han orkade inte med hela grötportionen, lämnade en av de två ostmackorna halväten på den ovala assietten. Men kaffe drack han. Kaffe drack han mer än vanligt. Två fulla muggar. Med mjölk, men utan socker.

Han lät blicken vandra runt på måfå i sin balkonglösa tvåa. Tyckte att den kändes mindre än någonsin. Han funderade på om det kunde bero på att han själv stod inför en utmaning som var större än någonsin. Därefter funderade han på om han skulle anta utmaningen. De vita väggarna vägrade att ge honom några svar, så han tog ett beslut på den magkänsla som ropade med sprucken röst.

Han kom fram till sin arbetsplats. Han parkerade cykeln och gick fram till den vidsträckta byggnaden i gult tegel och brunt trä. Han öppnade en dörr, en dörr till. Kom in i receptionen och sa hej till morgonpigga Lotta, Bänk-Janne som satt vid ett runt bord och drack te. Gick vidare inåt, in i korridorlabyrinten.

När han närmade sig instruktörernas omklädningsrum, saktade han ner. Men snart ökade han farten igen, gick förbi. Tog till höger, och såg genast att dörren till Kjells rum stod på glänt. I samma stund blev han varse den sura lukten som sträckte sig upp från golvet. Den sura lukten av en mopp som aldrig hinner torka mellan spanndränkningarna.

Kjells huvud verkade ha sjunkit ner i den breda ryggtavlan, blivit ett med den. Det runda hudpartiet på den annars mörkbruna hjässan sken som en ficklampa. Rörde sig uppåt och neråt när Kjell flyttade blicken mellan tangentbordet och datorskärmen.

Thomas knackade på dörrens insida, tog ett steg bakåt. Kjell vred sig hastigt om i stolen, och log fram sina stora tänder. Höjde ögonbrynen så att pannfårorna djupnade.

– Tjena, Thomas! Läget?

– Jo ... jo, det är väl bra.

– Kom in!

Thomas lydde. La märke till ett stråk av förvåning i Kjells ansikte när han stängde dörren.

– Jag har något att berätta.

– Ja, det verkar det som?

Kjell gjorde en gest med handen, pekade mot en stol. Thomas tog plats i den, men utan att vidröra ryggstödet.

– Jo ...

– Ja?

– Jag har bestämt mig för att sluta.

– Sluta?

– Ja, precis. Säg upp mig.

Kjell böjde sig framåt. Det knakade om armstöden.

– Det var som fan! Det var ... oväntat. Instruktörer kommer och går, men du har ju börjat kännas ganska trofast vid det här laget. Är du helt säker?

– Ja. Jag har tänkt igenom det ... ett tag. Noga.

– Och anledningen? Trivs du inte här?

Thomas tittade ner i golvet, sedan mot dörren. På Kjell igen.

– Visst trivs jag här, men ... jag har bestämt mig för att anta andra utmaningar. Prova någonting nytt.

– Vad, mer exakt?

– Va?

– Vad ska du göra istället?

Thomas hörde hur det nu knakade om hans egen stol.

– Det ... det kan jag inte säga. Men jag måste göra det här. Ge det chansen.

Tystnad. Tystnad med vassa kanter, som skavde mot de gula strukturtapeterna. Thomas saknade ett fönster, ångrade att han hade stängt dörren.

Kjell såg honom i ögonen, uttryckslost. Tid gick, tystnaden skavde djupare in i väggarna. När Thomas övervägde att resa sig, brast Kjell ut i skratt. Hela hans ansikte blev tänder, och han skrattade högt, och han skrattade länge. Därefter gned han ett grovt pekfinger mot näsan, fäste åter blicken på Thomas.

– Ja, vad ska jag säga? A man's got to do what a man's got to do. Och jag brukar ju själv tjata om att man ska ta chansen. Så ... visst. Jag ska inte binda fast dig här. Men det är ju så klart förbannat tråkigt att du slutar.

– Jo. Men vi ses ändå. Jag kommer fortsätta att träna här.

– Ja, det hoppas jag!

– Jag lämnar in en skriftlig avskedsansökan i eftermiddag. Och ... jag skulle behöva vara ledig imorgon och på fredag.

Kjells ögonlock fladdrade till.

– Ja ... ta ledigt, du. Jonna blir säkert glad om hon får hoppa in ett par dagar. Men uppsägningstiden är en månad, annars.

– Jaja. Det är helt okej.

– Jaha, Thomas. Oväntat, som sagt.

– Jo.

Kjell kliade sig i nacken, grimaserade. Synade skrivbordet.

– Du ska se matchen, förstås?

– Matchen?

– Ja, det är ju för fan final på lördag. Du brukar väl vara på plats?

– Jaha. Jo. Jag kanske sticker dit.

Kjell böjde sig framåt, plockade till sig någonting från skrivbordet. Slängde över föremålet till Thomas, som ryggade bakåt men lyckades fånga det.

– Ta den där. Jag fick den av en domare igår, men jag gillar fan inte guld. Blås liv i laget med den på lördag.

Thomas vägde den guldfärgade visselpipan i handen. Den var tung. Ett svart band löpte genom öglan.

– Tack.

– Så lite, så.

Kjell trummade med fingrarna mot skrivbordet. Blåste upp kinderna och höll kvar luften. Släppte ut den. Thomas harklade sig.

– Nej, men ... då går jag väl och byter om.

Han reste sig, stoppade visselpipan i jackfickan.

– Ja, idag får du minsann jobba!

Kjell skrattade. Nickade, och vände sedan uppmärksamheten mot datorskärmen.

Det var när han tryckte ner handtaget, öppnade dörren, som han insåg att det första uppdraget var slutfört. Att han hade antagit utmaningen. Att framåt nu var den enda riktningen.

Torsdagens morgonljus var vitt och starkt. Det trängde in genom de halvöppna persiennerna och bet sig fast i Thomas ansikte. Fick honom att blunda hårdare, vrida på huvudet. Den sista drömmen släppte taget, och Destinias svarta hår och leende ansikte suddades ut, sögs upp av verklighetens råa trasa. Det var dags att gå upp.

När han åt frukost, även idag med måttlig aptit, rös han när han tänkte på gårdagens gärning. Men sedan påminde han sig om framåtriktningen, och tänkte på ett middagsbord med tända stearinljus. Sedan tänkte han framåt en kortare sträcka, fick upp bilder på ... hundar.

Säga upp sig, *hjälpa en hund* och vinna en duell. Så var det.

Thomas gick in mot centrum i rask takt, men utan att ha ett mål. Han sköt upp axlarna i sin blåa polyesterjacka, såg sig omkring. Letade uppslag, hoppades på hjälp.

Han gick in på ett café med obekväma stolar och drack kaffe. Han gick in på biblioteket och läste i Hundliv. Han gick in på Pressbyrån och köpte dyrt tuggummi. Han tuggade tuggummi.

Sittande på en torgbänk, kom Thomas på sig med att titta lystet på en Explorer som hölls av en skakig hand en bit bort. Han fick anstränga sig för att välja bort tanken på dövande alkohol. När han tvingade bort blicken från flaskan, blev han varse en dam i rosa mössa som hade två taxar i släptåg. De såg emellertid inte ut att behöva någon hjälp, tassarna for fram över kullerstenarna med glada knyckar.

Det blev eftermiddag. Med en pasta carbonara som bränsle gick han omkring i stan, gata upp och gata ner. Mötte äldre män med käppar, yngre män med mobiler, mammor med barnvagnar, studenter med höga röster och yviga gester. Bilar tutade, bussar suckade, kebablukt slingrade sig om kaffelukt.

Han gick och gick. Kom bort från centrum, in i ett bostadskvarter. Sexvåningshus stirrade på honom med stränga fönster, enstaka trädkronor lyssnade av hans steg.

När Thomas svängde in på en gågata intill ett nyrenoverat hyreshus, kom en man i grå långrock och blanksvarta skor ut genom en port. Han hade ett koppel som han ryckte i, och snart blev även en hund synlig. Thomas tyckte att den påminde om en av raserna som hade beskrivits i Hundliv. I så fall var det en dogue de ... Bordeaux. Thomas visste inte hur det uttalades, men han såg stavningen framför sig. Men främst såg han en riktig best till hund framför sig. En muskulös hund med korthårig, rödbrun päls. Stort, rynkigt huvud med kraftiga käkar, en vikt på säkert fyrtiofem kilo. Hane. En sådan hund som var med i filmen "Turner & Hooch", trodde Thomas. Ägaren till hunden såg ut som Christian Bale i "American Psycho". Bakåtkammat, mörkt hår, streckmun och hårt markerade kindknotor.

Ekipaget rörde sig framåt, och Thomas följde efter. Ägaren gick med långa steg, höll huvudet högt. Hunden vaggade efter med hängande huvud, svansen strävade neråt, in mellan bakbenen. När den stannade till för att lukta på en död fågel, hejdades ägarens framfart. Han vände sig då om, gick fram till hunden och sparkade den hårt i sidan samtidigt som han svor. Hunden vred på huvudet och slickade där sparken hade träffat, men förblev tyst. Ägaren tog tag i kopplet med båda händerna och slet med sig hunden genom att ta i med hela kroppen. Hans tänder blixtrade till i slutet av rörelsen. Kort därefter gick de framåt som tidigare, med den skillnaden att hundens svans nu pekade längre in mellan bakbenen.

Thomas kände hur det brände i bröstet, och saktade ner. Men sedan drog han upp händerna ur fickorna och sprang framåt, stannade ett par meter bakom hunden, hussen.

– Hallå, där!

Ägaren vände sig om, hunden vände sig om. Det övre ögonparet blängde livlöst.

– Är det mig du tilltalar?

– Jag såg!

– Såg vad då?

– Jag såg hur du sparkade hunden!

Mannen skrattade ett torrt skratt med sned mun, rynkade på näsan.

– Jag trodde att jag köpte en bra hund. En riktig drömhund. Men det visade sig vara en olydig, jävla skithund. Och sådana ska man sparka på. Och sådana som du ska ge fan i att ha åsikter om vad jag gör eller inte gör.

Hunden tittade på sin husse utan att höja huvudet. Emellanåt tittade den även på Thomas, som stod bredbent med händerna på höfterna.

– Ge mig kopplet. Jag ... tar över din hund.

– Vad är du för en kortvuxen, jävla knäppgök? Stick iväg till dina arbetslösa vänner och läs Kalle Anka.

– Du är inte värd din hund. Jag tar den nu. Hjälper den.

Thomas utnyttjade sin snabbhet. Han rusade fram till mannen redan när det sista ordet var innanför läpparna, och han delade ut ett hårt knytnävsslag mot vänstra kinden. Mannen for ner på knä, tog stöd med ena handen mot asfalten. I samma stund som han höjde blicken, drev Thomas in en spetsig spark i hans bröstorg. Mannen tjöt, släppte kopplet och hamnade i fosterställning intill ett brunnslock.

Innan Thomas hann bli förskräckt av sin egen gärning, hörde han ett underligt läte. Ett brölände läte. När han såg sig om, upptäckte han att det kom från hunden. Hunden, som nu hade höjt huvudet och riktat svansen rakt bakåt. De ovala, gula ögonen glödde ömsom mot Thomas, ömsom mot den jämrande människohögen på marken. Till sist bara på Thomas. Bröländet tilltog, och efter ett dovt skall skickade hunden iväg sin köttiga kropp rakt mot Thomas.

De stumma tassarna träffade under nyckelbenen, och sekunden efter låg Thomas på rygg med ett morrande monsterhuvud en decimeter från ansiktet. På något sätt hade han lyckats att få ett rejält grepp om hundens hals med båda händerna, och han körde in fingrarna i de massiva musklerna allt vad han orkade. Hunden fortsatte att morra, tuggade fradga och smällde emellanåt ihop käkarna. Thomas undvek att möta de gula ögonen, undvek att andas in den sura andedräkten. När en klo rev upp ena byxbenet, brände det till i bröstet på honom igen. Och han tryckte med händerna och fingrarna, vred sig och började själv att utstöta läten, visa tänder.

– Jag ska ju ... för fan ... hjälpa dig, ditt ... tröga hundskrälle!

Hunden provocerades än mer av Thomas röst, morrade på både ut- och inandning och gjorde en ursinnig framåtsöt. Thomas kastade huvudet åt sidan och räddade näsan, knäade hunden i magen och skallade den på nosen. Hunden nös, och när den ryggade tillbaka placerade Thomas högerfoten på det breda bröstpartiet och tryckte till med explosiv kraft. Hunden for bakåt, landade på rygg bredvid sin ägare. Thomas kom på fötter, såg hur hunden slickade sig om nosen och skakade på huvudet, förberedde ett nytt anfall. Han själv hade slut

på ork, och i ren desperation slet han upp visselpipan ur jackfickan och förde den till munnen samtidigt som hunden morrade och böjde bakbenen, tog sats.

Han blåste. Blåste och blåste. Och ut ur visselpipan sköt en skarpeggad ton, en ton som skar sönder alla andra ljud, en ton som ville öron illa. Hunden paralyserades i början av hoppet, landade på snopna tassar en dryg meter framför Thomas. Drog sig sedan tillbaka, vände sidan till. Gnällde, sänkte huvudet. När Thomas slutade att blåsa, höjde den åter huvudet, böjde bakben. Thomas blåste då en andra gång, och genast visade hunden underkastelse igen. När luften i lungorna var slut, sträckte Thomas på ryggen och lyfte hakan, försökte att se dominant ut. Hunden stod stilla och glodde lojt på honom, andades med öppen mun, tungan hängande utanför.

– Duktig vovve.

Hunden blinkade, fortsatte att stå stilla. Dess ägare rörde på sig.

– Vad fan är det som händer?

– Bry dig inte om det, du, sa Thomas.

– Lever du ännu? Trodde jag inte. Jävla skithund.

En annan röst föll in. Den kom ovanifrån.

– Jag har ringt polisen nu, bara så ni vet!

Thomas tittade uppåt, fick syn på en dam med papiljotter i håret. Hon stack ut huvudet genom ett halvöppet fönster. I andra fönster rörde gardiner på sig.

Med visselpipan i ett fast grepp vände han sig mot hunden utan att se den i ögonen.

– Kom, nu går vi. Hit.

Han slog handen mot utsidan av låret, behöll ryggen rak. Hunden tittade på sin ägare, fnös till och gick sakta fram till Thomas.

– Duktig vovve.

Han tog kopplet, började att gå med bestämda steg och märkte att hunden lomade fram vid hans sida, gick fot. Bakom honom uttalade den forna ägaren tomma hot, på håll hördes sirener.

När de hade kommit in i lägenheten, knäppte Thomas loss kopplet från det bruna läderhalsbandet. Därefter gick han ut i köket och hällde upp vatten i en djup tallrik, placerade den på golvet mitt i rummet. Under tiden som hunden drack, tog Thomas ett paket med köttbullar från kylskåpet. Klippte upp det, skakade ut köttbullarna över ett glasfat. Satte ner även detta på golvet.

Hunden tog för sig av köttbullarna, och Thomas gick fram till den.

– Duktig.

Han sträckte ner handen, rörde vid pälsen. Hunden lyfte helt kort på huvudet, fortsatte sedan att äta.

Det fanns en metallplatta på halsbandet. Thomas böjde sig ner, såg att det stod ”Blunder” på den. Hans kinder ryckte till.

– Så kan vi inte ha det. Jag döper om dig till ... John.

De följande två, tre timmarna blev till en underlig historia, där Thomas satt eller stod på olika platser medan John låg på behörigt avstånd och mönstrade honom. Men senare, när Thomas öppnade toalettdörren efter att ha tagit en dusch, kom John fram till honom som en vän som förstår utan att behöva höra allt från början.

När Thomas hade lagt sig, hörde han hur John låg ute i hallen och snarkade. När han vaknade mitt i natten, hörde han snarkningarna betydligt närmare sig. Efter att ha stirrat ut i mörkret någon minut, hittade han konturerna av sin gäst bara någon meter från sängens fotända.

Fredag och frukost. Thomas slevade i sig gröt med samma goda aptit som John slafsade i sig röda bönor och köttfärssås. De delade ett slags samförstånd nu, befann sig på samma energinivå. En nyfödd trygghet genomsyrade lägenheten, men vetskapen om duellen hade drivit in en och annan kil av spänning i väggarna.

Han valde att klä sig i träningsshorts och linne. Sedan tog han på sig en svart finskjorta och den enda kostymen som han ägde. Därefter kände han sig redo för det mesta. Han stoppade en kopia på avskedsansökan i innerfickan, ropade på John och drog på sig ett par mjuka promenadskor.

Centrumgatan nittionio var adressen till stans högsta byggnad. Märkligt nog hade Thomas aldrig tagit reda på vad den innehöll. Men nu skulle han det. Han klappade John på huvudet, sköt ut bröstet och gick in genom den roterande entrédörren.

Utan att se sig om åt sidorna, stegade han fram till en hiss som öppnade sig. Gick in i den, tätt följd av John. Mellan knappen ”6” och knappen ”8” fanns det en knapp som var märkt med ett ”D”. Han tryckte på den, varpå dörrarna stängdes och en ljudlös uppåtrörelse påbörjades.

Sjunde våningen välkomnade med en mörkröd heltäckningsmatta. De kala väggarna var nougatfärgade, och längst bort till höger fanns en svart dörr med breda marmorkarmar. Vid sidan om dörren stod en lång och smal man med en vit pudel sittande intill sig. Thomas trevade fram emot dörren, såg ner på John.

– Lugn och fin.

Den långe och smale mannen, som hade en blond hästsvans som vilade mot den böjda ryggen, vände sig mot Thomas och nickade. Fäste därefter blicken i mattan. Pudeln tittade med runda ögon på John, tryckte sig närmare den långe och smale mannens ben.

Dörren var försedd med en guldfärgad skylt. På den stod det ”Destinia Temptson – Rädda Hundarna”.

Exakt klockan tolv öppnades dörren. Av en svartklädd man med tjock nacke och snaggat hår som visade in Thomas och den långe och smale mannen. Den långe och smale mannen gick först, och stannade abrupt några meter in i rummet.

– Vad i hel...

Thomas gick också in i rummet, fick John med sig. Dörren slog igen bakom honom, och han drog in luft med ett ihåligt läte som följde.

Längsmed sidoväggarna stod fler svartklädda män med tjocka nackar och snaggat hår. Emellan dem satt okopplade hundar av kraftfulla raser med stolta huvuden. Mitt i rummet fanns två skolbänkar och två trästolar, och längst bort, framför fönstren med fördragna gardiner, satt Destinia i en fåtölj som påminde om en tron. Hon hade en röd klänning på sig, och hon satt med axlarna tillbakadragna och med de vita underarmarna ledigt vilande mot de breda armstöden. Thomas anade att hon log.

– Välkommen, Thomas. Välkommen, Mauro. Mina källor säger mig att ni har klarat av deluppgift ett och två. Grattis!

Varken Thomas eller Mauro sa någonting.

– Men snart är det förstås bara en av er som jag kan säga grattis till. Ni ska ju duellera. Var vänliga och ta plats i varsin bänk.

Mauro kastade en blick över axeln. Kliade sig på halsen och klev fram till den högra skolbänken. Thomas betraktade hans trånga axlar, gick fram till den vänstra skolbänken, satte sig. John gäspade, la sig ner på golvet vid Thomas sida.

– Okej, då så. Ni ska duellera genom att ... skriva en dikt. Reglerna är enkla. Dikten ska hedra mig. Ni har tio minuter på er. Jag utser vinnaren, som får äta middag med mig ikväll. Papper och penna hittar ni i era bänkar. Duellen börjar ... nu!

Destinia sköt fram huvudet för att understryka att tävlingen var igång. Hon fuktade läpparna med tungan, log.

Thomas öppnade bänkklocket, slet till sig papper och penna. Harklade sig. Såg på Mauro, hur han snurrade pennan i handen. Såg på sin egen penna, det vita pappret. Tänkte sig tillbaka till skoltiden, till svenskläraren Björn som tvingade honom att skriva sin första dikt. Återvändande till nuet, till Destinia som förväntade sig att han skulle skriva sin andra dikt.

Varm. Han var med ens varm, svettades. Munnen var torr och hans ena knä rörde sig uppåt och neråt på eget initiativ. Tankarna ägnade sig åt dragkamp, körde ner dobbar i den sterila myllan. Det fanns ingen dikt i honom, inget språk som kunde beskriva den vackraste kvinnan i världen. Och Mauro skrev någonting nu, och hundarna var tysta och Destinia satt där hon satt.

Ljudet från Mauros penna blev plågsamt, och han lutade sig bakåt, svor. Tittade ner på John. På hans halsband. Tittade, och ... visste plötsligt. Bara så där. Verkligen *visste*. Han fattade pennan och skrev. Skrev, men skrev ändå inte. Bara lät någonting bli skrivet, självskrivas. När han la pennan ifrån sig, ven Destinias röst som ett piskrapp genom rummet.

– Tiden är ute!

Två av de svartklädda männen med tjocka nackar och snaggat hår lösgjorde sig från sina väggpositioner och skyndade fram till Thomas och Mauro. Tog deras papper och överlämnade dessa till Destinia. Därefter gick de tillbaka till Thomas och Mauro, ställde sig bakom dem.

Destinia läste. Läste länge och väl. Koncentrerat. Sedan höjde hon blicken, såg på Thomas och Mauro, nickade långsamt. Höll upp det ena pappret.

– Här står det bland annat ... ”dina ögon är mina brunnar / som jag kastar ner spannar i / för att hämta ork / till långa arbetsdagar”. Och värre blir det. Förskräckligt. Uruselt!

Hon skrynklade ihop pappret till en boll. Kastade denna boll till en rottweiler som fångade lyra, tuggade och svalde. Höjde sedan handen, förbjöd eventuella yttringar. Tittade på det andra pappret.

– Vinnardikten lyder: ”din skönhet ryms inte / i min verklighet / den spänner / sin amorbåge / och skjuter in / sin visdom / i mina drömmar // klädd i svart / eller rött / väver du / min sanning”. Inte i världsklass, men helt okej. Snyggt jobbat, Thomas!

Destinia reste sig, klappade i händerna. Thomas sträckte upp en segernäve i luften samtidigt som de två svartklädda männen med tjocka nackar och snaggat hår lyfte Mauro ur stolen. Mauro lät sig dras ut ur rummet utan att protestera. Pudeln brast ut i ett hest skall, men valde att stanna kvar i rummet, sitta fint.

Thomas log som en frökenfavorit i sin skolbänk, knäppte händerna i knäet för att få dem att sluta darra. Destinia svassade fram till honom, tog stöd mot bänken som Mauro hade suttit i och böjde sig framåt. Lutade huvudet åt höger.

– Så ... när hämtar du mig ikväll?

Han var på plats utanför Centrumgatan nittionio en kvart före avtalad tid. Och efter en kvart dök Destinia upp från ett oväntat håll, klädd i en svart dräkt. Hon gav honom en formell kram, och slet sedan av honom slipsen. Trollade fram en annan slips ur dräkten, räckte fram den till honom utan att säga någonting. Den var mörkröd med mönster av bladguld, och Thomas fick på den utan att tappa leendet. Därefter gick de, arm i arm, i riktning mot Grand Hotel.

Men snart märkte Thomas att hans restaurangval ratades. Destinias arm styrde dem åt ett helt annat håll, bort från centrum.

Bort från centrum, och in på gator som han aldrig hade gått på. Gågator, och det klingade från butiksdörrar som öppnades eller stängdes och det luktade jasmin och Destinias arm var hård och alla hundar som de mötte viftade på svansen.

När Destinias järngrepp släppte taget om honom, befann de sig utanför en kupolformad byggnad. En svartklädd man med tjock nacke och snaggat hår vaktade dörren, och på ett av fönstren stod det ”Restaurang Hundra Stolar”.

– Bra val, Thomas.

– Ja, jag ... trodde att du skulle gilla det här stället.

Den svartklädde mannen med tjock nacke och snaggat hår öppnade dörren, och de gick in. Cirklar med bord i tre nivåer. Många platser, många stolar. Hundra stolar, förstås, och i mitten ett ensamt bord på en fjärde och högsta nivå. Och gäster på alla stolar utom på de två vid mittenbordet, men ändå ganska tyst. Ett dämpat sorl, bara, och frisk luft och behagliga färger och varm belysning.

– Jag ser att du har reserverat bordet högst upp? Helt rätt, Thomas. Kom.

Destinia armkrokade honom igen, ledde dem uppför en trappa med många låga steg. Lät sedan Thomas dra ut den ena stolen, varpå hon slog sig ner och log.

När de satt mittemot varandra, upptäckte Thomas att det låg ett kuvert på hans tallrik. De handskrivna bokstäverna på det bildade hans namn.

– Vet du vad det här är?

– Klart jag gör. Jag vet allt.

Och Thomas tyckte att hon verkligen såg ut att veta allt.

– Ska jag öppna det?

– Det är ett anställningskontrakt. Underskrivet av mig. Du behöver bara sätta dit din kråka på ett par ställen, så har du ett nytt jobb.

Thomas förde handen till nacken, hissade ögonbrynen.

– Ett jobb ... hos dig? Du blir min arbetsgivare?

– Ja, just det.

– Och min befattning blir ...

– PT. Personlig tränare.

– Jaha?

– I lydnad.

Thomas skrattade till.

– Tränare i lydnad?

– Ja, men se inte så glad ut, det är inte mig som du ska träna. Blir det någon kråka, eller?

Destinia slutade att le, kastade en blick på kuvertet.

Thomas följde hennes blick, tog upp kuvertet från tallriken och öppnade det. Drog fram de två papperna, och fiskade upp en penna ur innerfickan. Skrev under på de tomma raderna.

I samma stund som han överräckte det ena pappret till Destinia, började hon att klappa i händerna. Och som på en given signal reste sig alla de andra nittioåtta gästerna, och klappade i händerna de också. De klappade i händerna under en lång stund, och därefter sjöng de en sång på ett språk som Thomas gissade var latin. Sedan satte sig alla ner igen, och det dämpade sorlet kom tillbaka.

Klockan tio hade de ätit upp sina sauterade pilgrimsmusslor, tömt en flaska Chablis.

Chokladterriner med hallonsorbet var beställd, och ett samtal om livsmotorn hade rundats av med ett gemensamt skratt. Nu satt de tysta med den vita linneduken emellan sig. Destinia

betraktade Thomas med sina tre ögon, Thomas själv lät blicken svepa över lokalen, över de behärskade gästerna och de behandskade kyparna, de äggformade lamporna och teglade väggarna, målningarna med hundmotiv.

– Jag har märkt en sak, sa Destinia.

Thomas huvudvred, mötte ögon.

– Jaha?

– Du har nu fått en önskning uppfylld, men ... du verkar ändå inte helt nöjd.

– Vad säger du? Jag är oerhört nöjd. Syns inte det?

Destinia flyttade stolen närmare bordet, förde fingrarna genom håret.

– Du ser nöjd ut, men det finns ändå en ny önskning i din blick.

– Kan jag inte tänka mig.

– Jag tror du önskar att vår relation ska ... fördjupas?

– Nu ... förstår jag inte alls vad du pratar om.

Thomas log, strök med handen över ett veck i duken. Destinia fångade upp handen i sin.

– Å, det tror jag nog att du gör. Men vet du vad?

– Nej?

– En så pass fantastisk upplevelse är inget som man kan få utan vidare. Det är någonting som man får förtjäna.

Destinia släppte taget om Thomas hand och lutade sig tillbaka.

– Men jag *skulle* kunna ge dig en chans. Intresserad?

Thomas öppnade munnen, men sa ingenting. Bara stirrade in i Destinias gåtfulla ansikte.

– Om jag vore du, skulle jag anta utmaningen. För om du lyckas igen, får önsksningen uppfylld, kommer du att leva lycklig i alla dina dagar. Tro mig.